

jeg ikke finde mig beføiet til at modsætte mig det. Jeg vil ganske freidigt kunne slutte mig dertil, men paa den anden Side vil jeg ikke sige, at jeg lægger overordentlig stor Vægt derpaa, heller ikke for Kvindeskønnets Skyld; thi det er det Heldige for Kvindeskønnet, at det i Mangel af Lovbestemmelser, der sikke det Indflydelse, har andre Veie, ad hvilke det gjør sin Indflydelse gjældende. Denne Indflydelse lader sig ikke saaledes bestemt paavise, men den er tit langt større og fyldigere, end om den var fastsat ved Lov, især naar man vil tilmaale den saa knapt, som der her er Tale om, thi jeg indrømmer, at det er knapt. Jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at netop i denne Slags Sager vil Kvindeskønnet komme til at udøve en meget betydelig Indflydelse, selv om denne Bestemmelse ikke indføres. — Til § 4 er der jo ogsaa stillet et Par Endringsforslag af 4 Medlemmer af Udvalget, og angaaende dem kan jeg i Korthed bemærke, at jeg meget gjerne kan slutte mig til dem. Det ene gaaer jo blot ud paa at sige, at der i de nærmere Bestemmelser med Hensyn til Menighedsudvalget maa iagttages et vist Forhold mellem Vælgernes Antal og det Antal Medlemmer, hvoraf Udvalget skal bestaae, samt at disse Bestemmelser skulle gives ved kongelig Anordning. Med Hensyn til det første Punkt, saa har dette ganske vist været Ministeriets Tanke, men der kan jo Intet have imod, at det ogsaa finder Udtryk i Loven, og jeg indrømmer, at det i og for sig vil være naturliggere og rigtigere, at man lader en sliq Ordning fremtræde som kongelig Anordning, end blot som en Bestemmelse af Ministeriet. — Det andet Forslag til denne Paragraph, som er stillet af nogle andre Medlemmer, kunde i og for sig ikke have noget særlig Betænkligt for mig, men det staaer i Forbindelse med et Hovedforslag, om hvilket jeg strax kommer til at tale, og med hvilket det staaer og falder. Det er en Selvfølge, at naar der i Paragraphen er foreslaaet 9 Medlemmer som det ringeste Antal, saa maa dette opfattes saaledes, at, dersom man derved kunde opnaae Noget, som man ansaae for ønskeligt, kunde der godt sættes 8 istedfor 9, det vilde ikke være nogen væsentlig Forskjel.

At man dernæst lader Antallet stige til et vist Tal og saa derved standse, vilde ogsaa kunne findes meget naturligt. Der kan gives saa store Pastorater, at det upaatvivlelig ikke gif an at forfølge Forholdstallet heelt ud, idet Udvalget da vilde komme til at bestaae af et alt for stort Antal Medlemmer, men paa den anden Side troer jeg, at denne Bestemmelse, hvorefter Stigningen skulde ophøre, naar man var naaet til en Antal af 1500 Mennesker, dog heller ikke vilde være antagelig, men at man upaatvivlelig, hvor der er Pastorater, der have en langt større Befolkning, maatte komme ud deraf. Men dette er heller ikke for Forslagsstillerne Hovedsagen, om man vælger 8 eller 16; jeg antager, at de ikke vilde have Noget imod at gaae til 24, naar Tallet blot stadig kan deles med 4. Forslaget har nemlig en anden og væsentligere Betydning paa Grund af dets Sammenhæng med det Endringsforslag til § 5, som jeg strax kommer til at omtale. — Til § 5 er der igrigt ogsaa stillet et Forslag af Udvalget i dets Heelhed, som den ærede Ordfører har begrundet, og som jeg heller ikke fra Ministeriets Standpunkt finder nogen Grund til at modsætte mig, nemlig om, at den Tid, der er given Menigheden til Overveielse af Sagen, skal forlænges fra 8—14 Dage til høist 4 Uger. Det er ganske vist, at en Forlængelse af Vacancen ikke i og for sig er ønskelig; men mange andre Omstændigheder kunne føie det saa, at et saadant Tillæg af et Par Uger ikke faaer meget at betyde, og det er ganske vist, at skjøndt det i Menighedernes egen Interesse er ønskeligt, at man ikke lader denne Overveielsestid blive altfor lang, kan der vel være Grund til, at den sættes noget længere end selv til 14 Dage. Hvorledes nu Menigheden skal benytte denne Tid, kan jo umuligt bestemmes i Loven, men jeg skal blot med Hensyn til Ytringer, der ere faldne, bemærke, at jeg jo selvfølgelig gaaer ud fra, at Medlemmerne af Menigheden, og navnlig de Medlemmer, som maae antages at have den varmeste og stærkeste Interesse for de kirkelige Forhold i Menigheden, og som ville kunne have Grund til at vente at komme ind i Udvalget, strax, naar Vacance finder Sted, ville have Opfor-